קיח: הבית והעליה פרק עשירי בבא מציעא

מסורת הש"ס

עין משפט נר מצוה

לא א מיי' פי"ב מהל' גזלה ט"ו סמג עשין סו סמ עשין סו טוש"ע ח"מ סי' ת"ד סעיף ב:
לב ב ג מיי' שם הלכה ט"ו וסמג שם טוש"ע ח"מ סי' ת"ו סעיף ה:
לג ד מיי' שם סעיף ו:
לד ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף ז:
לה ו ז מיי' שם הלכה ט"ו סמג עשין סו טוש"ע ח"מ סי' ת"ד סעיף ב:
לו ח ט מיי' פי"ט מהל' שכנים הלכה י"ח סמג עשין סב טוש"ע ח"מ סי' קנה סעיף ג:
לז י כ ל מיי' פי"ב מהל' גזלה הלכה ט"ו סמג עשין סו טוש"ע ח"מ סי' שסד סעיף ד:
לח מ מיי' פ"ד מהל' שכנים הלכה ט סמג עשין סב טוש"ע ח"מ סי' קנה סעיף ג:
לט נ מיי' פכ"ד מהל' מכירה הלכה ז ועי' בח"מ סמג עשין סב טוש"ע ח"מ סי' רטז סעיף ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' והתנן רבי יהודה אומר כגר הטוכה פטור כ"ל ותימה מהיכא ומינה שהוא ממתק. וכ"כ פוף הסיגם בכ"ק: (ב) שם דתניא אילן היוצא מן הגוב:

הגהות הגר"א

[א] בסמנה הרי הוא שלו והשתא כו'. נ"ב משמע דבעיקר דינא ס"ל כר"י ור"מ למכירה ועבלה ולכן כתב הרמב"ם בפשיטות דלקמן דלמתלה לא יטול העליון כי' ותמ"ם רבינו בח"מ סי' קפ"ז ס"ק ג'):

מחוורתא מתני' דלא כר' יהודה. ות"ת ותמלי לא מצי מתני' שלא כשעת הוצאת זבלים ודברי הכל כדמצי בהמניח (ב"ק דף ג. ושם) לתמני' דהתם ור"ל דהכא פשיטא ליה דמיירי שלא כשעת הוצאת זבלים ולהכי לא הוה קשיא ליה הא דמתני' מלרכת לוכל לאלתר ור' יהודה מתיר להניח ל' יום אלא להכי לא מצי לאתא כר' יהודה משום דמשייב לאלם מה שהזיק לפילו הזיק בההיא שעה קטנה שיש לו רשות להניח ולרבי יהודה אותה שעה כיון שיש לו רשות פטור ועי"ל דמתניתין משמע לתיירי בשעת הוצאת זבלים מדקתני המוכל מוכל משמע בשעה שרגילין לוכל והא דלא הוה קשה ליה לרבי יהודה שבי שלשים יום ומתני' לאלתר משום דאיכא למימר דמתניתין עלה טובה קמ"ל שיאמר שלא יטרח לאלם מה שהזיק ותניא

ומה אתה אומר הכי קאמרי ליה מדבריך לדברינו אין באין משל צבור וכן כי אתא רבין אמר רבי יוחנן חוששין לבעלי זרועות איכא בינייהו: **מתני'** המוציא זבל לרשות הרבים המוציא מוציא והמוכל מוכל: אין שורין טיט ברשות הרבים ואין לובנים לבנים אבל גובלין טיט ברשות הרבים אבל לא לבנים הבונה ברשות הרבים המביא אבנים מביא והבונה בונה ואם הזיק משלם מה שהזיק רבן שמעון בן גמליאל אומר אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום: **גמ'** לימא מתני' דלא כרבי יהודה

דתניא רבי יהודה אומר בשעת הוצאת זבלים אדם מוציא זבלו לרה"ר וצוברו כל שלשים יום כדי שיהא נישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ אפילו תימא רבי יהודה מודה ר' יהודה שאם הזיק חייב לשלם והתנן מודה רבי יהודה בנר חנוכה שהוא פטור מפני שהוא עושה ברשות מאי לאו רשות דבית דין לא רשות דמצוה והתניא כל אלו שאמרו מותרין לקלקל ברה"ר אם הזיק חייב לשלם ורבי יהודה פוטר אלא מהוורתא מתני' דלא כרבי יהודה אמר אביי רבי יהודה ורבן שמעון בן גמליאל ור' שמעון בולהו סבירא להו כל מקום שנתנו לו חכמים רשות והזיק פטור רבי יהודה הא דאמרן רשב"ג דתנן רשב"ג אומר אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום רבי שמעון דתנן היה מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעזיבה שלשה טפחים ובבירה טפח ואם הזיק משלם מה שהזיק רבי שמעון אומר לא אמרו כל השיעורים הללו אלא שאם הזיק פטור מלשלם ת"ר החצב שמסר לסתת הסתת חייב הסתת שמסר לחמר החמר חייב החמר שמסר לכתף הכתף חייב הכתף שמסר לבנאי הבנאי חייב הבנאי שמסר לאדריכל אדריכל חייב ואם הניח אבן על הרימום והזיקה כולן חייבין לשלם והתניא אחרון חייב וכולן פטורים לא קשיא כאן בשכירות כאן בקבלנות: **מתני'** שתי גגות זו על גב זו והירק בינתים ר"מ אומר של עליון ר' יהודה אומר של תחתון אמר ר"מ אם ירצה העליון ליקח את עפרו אין כאן אמר ר' יהודה אם ירצה התחתון למלאות את גגתו אין כאן אמר ר"מ מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה רואין מהיכן ירק זה חי אמר ר"ש כל שהעליון יכול לפשוט את ידו וליטול הרי הוא שלו והשאר של תחתון: **גמ'** אמר רבא בעיקרו כולי עלמא לא פליגי דעליון הוי כי פליגי בנופו ר"מ סבר שדי נופו בתר עיקרו ור' יהודה סבר לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו (ואזדא לטעמייהו) דתניא היוצא מן הגוע ומן השרשין הרי אלו של בעל הקרקע דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר מן הגזע של בעל האילן ומן השרשין של בעל הקרקע ותנן

ומה שלח מומר. מיגו נמיז מצל לצוכר הא מחמן ללא קני: **כיי קמ"ל מדכריך.** דקמ"ל ישמרם ונסנס: **לדכירנו.** דקכירנ לן דמקינו רכנן מרכנא זחי מן המרומה לשומרי פפיסים וחה מוחל עליהן ומצלו לו מהרומה מרכנא זוזים שלין לצוכר מלך כהס ומס קוצין מהן תמידין ומוספין ומצלר קרכנות לצוכר לין תמידין כלין מצל לצוכר: **מתני' המוליך מוליך והמוכל מוכל.** כלומר מיגו דצלי להשהותו לם מלא זה מוליאו מן הרפת לרה"ר והטוצלו יהא מזומן ליצלו לצדה ולגנה לזכל: **אין שורין טיט.** מקומות יש שטורין מותו ימים רכים לצור במקום לחל: **ואין לובנים לבנים.** לפי שמסה מותן ליינצן שטיטת הטיט בקרקע מלקה כעוני הלבנים ומורק בו מריטות שהי ועיכ כמדת הלבנים ומיינתן לם עד שיבשו: **וגובלין טיט.** לתת מיד בכנין: **והבונה בונה.** מקבל מיד המניח וכונה: **מקמן.** מזמן ברשות הרבים ומיגו מייב בנזקין: **גמ' ונוכרו כל שלשים יום.** משלשים לשלשים מוכר ונוכרו כדי שיהא ניכף יפה: **מודה רבי יהודה וכו'.** ומהני' נמי עלה טובה קמ"ל שלא יהחייב בנזקו: **בגר חנוכה פטור.** גבי הנים חנווני גרו מבחון ועבר גמל טעון פשתן ולקה בגר והדליק את הבירה בכ"ק (דף פב.): **מאי לאו ברשות כ"ד.** מלמת כל מידי דייהבו ליה רבנן רשותא לם הזיק פטור: **כל אלו שאמרו וכו'.** כל מותן מזקן שנתנו מכמים עליהם רשות ואמרו מותרין לקלקל ברה"ר ולהשליכן לשם כגון הולאת זבלים לר' יהודה וכגון פותקין ביבותיהם וגוברין מערותיהן בימות הגשמים דברשות קא עבדי בכ"ק (דף ו.): **אף מתקן הוא.** ומקי אחנת קמ"ל אפ לם הזיק משלם וקאמר ליה מיהו אף בשלשים יום קודם לכן מתקן ופטור: **היה מעמידו בעלייה.** משנה היא בכ"ג בלא יאפור לו יעמיד לדם מנור בחוך הבית עד"ב ים על גביו מלל גובה ד' אמות מפי המנור לעלייה: **היה מעמידו בעלייה.** עד שיהא אחמיו עובי מעזיבה שלשה טפחים: **ובבירה.** שהין היקף שבה גדול: **טפח.** מעזיבה יהא אחמיה: **ואם הזיק.** שלהב הבית והדליק את מביניו: **חלב.** המולח אבן מן הבר לעקרה מחיכורה ואחליקה: **אפס.** הוא המרכעה ואחליקה: **חמר.** טשאה מן הבר שמיחתה הקחת שם ומוסרה לכחף המוסיטה לבעלי העומד על מעמד המומה העשוי להילוך החומרין: **אדריכל.** הוא לבי החומרין שהוא מדקדק בהנחת המבן לנדדה על מוסבה כשוה שלא אחים ולא אחה ולא בולטת חון לדימום: **חייב.** זה שהיא בידו חייב בנזקה אם אחול מידו ואזיק את אחרים או אחבר היא הוא חייב לשלם. ואע"ג דמוקמינן להא לקמן בקבלנות וכולן שותפין במלאכה אין חייב אלא מי שהיתה מסורה לו לכיון לכמו הוא הנזק מוטל עליו כל היכא דמיתרמי דתנן אדם מועד לעולם שוגג ומזיד אחם וכולן דנפקא לן בכ"ק (דף כו:) פלא אחת פלעי) למייב על השוגג כמזיד ואחם כלכן: **כולן.** אלו שהיו שותפין במלאכה אחת ומשהיתו אבן על הדימום היא שוהת הבנין נפלה והזיקה הואיל וכלו כמו דאדריכל הוא שלאחר שהניחה נפלה וליכא למיחייב אחד אבל מיחייב יחד שכולן שותפין בדבר ועליהן המלאכה לעשות וקיבלו אחריות הנזק יחד: **ובפניו אחרון חייב.** אדריכל שהניחה: **בשכירות.** אחרון חייב: **בקבלנות.** כולן חייבין היכא דלא נפלה מיד אלא מהן דעל כולן לשאול שאחה מיוצאת יפה: **מתני' שתי גגות זו על גב זו.** שמוכות זו לזו אחאת קרקעיתה גבוה ושאלאה קרקעיתה נמוך: **והירק בינתים.** בוקיפת הגובה שזו גבוהה מזו יש בשומים לו בגליל: **של עליון.** שהרי עפרו הוא ומשלו הוא יונק: **של אחתון.** שעל אחריו הוא מונח: **למלוח ננטו עפר.** משום קרקעו לעליונה: **אמר ר"מ אחתר שניהן הן יכולין למחום זה על זה.** שלא יהא ירק זה כאן עליון ליטול עפרו והאחתון למלאות גגתו: **רואין מהיכן ירק זה אי.** אחקוש שהוא יונק ונגדל לו יאתן: **כל שעליון יכול לנטוש ידו וליטול הרי אלו שלו.** כדלאמר ר"מ הואיל ומעפרו היא חייה: **והשתר של אחתון.** ועליון הוא גופיה לאחקורי אפקר להו לגביה שגגתי הוא לו ליטול רשות ליכנס לאוך של אחיכו ולנקוט: **גמ' בעיקרו.** ברשי הילק: **כנופו.** לפי שהן מלויין בחוירו של אחתון פליגי הכו:

מילן

מוסף רש"י

כל שלשים יום. רצאי להניחן שם (ב"ק ל. שם:). שאול מצת כן הנחיל כו'. שלא יהו אקפידין על כן (שם ל.). מאי לאו רשות דבית דין. אפשר דכרבים כ"ד הניח נאוך אפשר אפילו אינו אלא רשות דמצוה. (שם:). לא רשות דמצוה. כלומר אפשר רשות ב"ד אחצוה אפילו אינו אלא רשות כ"ד כ"ד דלאו מצוה הוא (שם:). צריך שיהא אחחיו מעזיבה שלשה טפחים. אפשר"ך כלע"ז טיח קרקע ג' טפחים שלא יבצר אקרה אחחיהם של עליון, ועל גביו ד' אמות (ב"ב כ:). מעזיבה. טיח של סיד על אקרה ודומה לו בספר שלא (נמצאים ג) ויעזבו ירושלים עד אחומה (ב"ק פא:). ובבירה טפח. שפחוחה אחצוי ואין מבעירין כאוכה אם גדול כמו שעשין בחנור (שם:). אף היא כלי אחרם שמשחמים קדירה על אגלה ואין עושין באוכה היקף גדול (ב"ב כ:). ואם הזיק. אחר שכיו שם כל השיעורין הללו, משלם אה שהזיק. ואפ"ה אעכנין עליו דשכנים להנחיק בכל השיעורים הללו, שמא יליף כאיסם ואין לו אה לשלם (שם:). שתי גגות זו על גב זו. וזו שלל זו וקרקעות אחחת גבוה אחכראה וניצוד שלה זקוף. והירק בינתים. בניצוד הגנוסה, דשכשני הוא נשרש בקרקעו של עליון ושפי כאילו של אחחתון (ב"ב כב:). של אחחתון. אלילן כאר עף (שם:). אם ירצה בו' אין כאן ירק. והואיל ויכיל לאחלוח ונוטש ליהך הוא זוכה בה (שם:). מן הגזע של בעל האילן. דאעון אילנות קאחי, ומן השרשין של בעל הקרקע. לכיון דאחפשי לקרקע יפא אקרקעו גזל (ב"ב פא:).

ו) [כ"ב פ:]. ז) [ב"ב פא:]. ח) עי' רש"י עירובין כו. ד"ה אחדלקין. ט) [אחות כח].

ג) כ"ק ג. פא: [אוקפא' פי"ח]. ב) [ועי' ב"ק ב.]. ג) כ"ק פא: כ"ב כ:. ד) ניעין כב., ה) [שבת ד: אי.]. ו) רש"ל פ"ו וכי נוקם ואחני' אחי נבי אקא ואחמכ' כי אלו נוזק אחמיל כיוצא וכו' [ועי' קוב' ניעין כב. ב"ב כ"ה ובפ"ק]. ז) [כ"ב פא.]. ח) עי' רש"י עירובין כו. ד"ה אחדלקין. ט) [אחות כח].

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com